

Camps no s'immuta amb al canvi climàtic

El novembre del 2007, el Grup Intergovernamental d'Experts sobre el Canvi Climàtic de l'ONU va fer una reunió a València. L'avinentosa va servir a Francesc Camps per a prometre que el País Valencià se situaria a l'avantguarda mundial de la lluita contra l'escalfament planetari. Un any després, s'hi ha fet ben poca cosa. La política de fum també ofega la lluita contra el canvi climàtic.

València es va convertir, ara fa un any, en centre d'atenció mundial, amb motiu d'una reunió del Grup Intergovernamental d'Experts sobre el Canvi Climàtic (IPCC, en les sigles en anglès), un organisme de l'ONU que, per solvència científica, és considerat la veu més autoritzada per a parlar de l'escalfament planetari. Durant una setmana, uns 400 científics van aportar-hi les seues investigacions per avalar una tesi que, tot i ser coneguda, no deixa de ser transcendental: que el canvi climàtic és una realitat i que l'acció de l'ésser humà n'és la responsable. En vista d'aquesta constatació, el president de l'ONU, Ban Ki-Moon va començar a prendre les mesures necessàries per a mitigar aquest problema d'abast mundial. “Amb una acció concertada i sostinguda ara, encara es podran evitar alguns dels supòsits més catastròfics que apunten les previsions científiques”, va dir Ki-Moon.

D'aquesta recomanació, en va prendre nota l'administració valenciana, que no va tardar a erigir-se en capdavantera de la lluita contra l'escalfament de la Terra. “Des dels governs autonòmics podem aplicar –i ho hem de fer– mesures en defensa del medi i del nostre territori”, va dir Francesc Camps, a tall de resposta, alhora que recordava que des de la Generalitat Valenciana s'havia impulsat l'Estratègia Valenciana contra el Canvi Climàtic, un document amb 125 mesures

per a aconseguir fins el 2012 al territori valencià. La sobtada preocupació del Consell –el mateix Consell, cal dir-ho, que només un any abans havia deixat mans lliures a l'especulació urbanística– per la sostenibilitat no es va acabar ací. La reunió de l'IPCC serví a Francesc Camps per a fer amistat amb el president d'aquest organisme, Rajendra K. Pachauri, que el va convidar personalment a assistir al lliurament del Nobel de la pau a Oslo, concedit a aquest organisme i a Al Gore, per la lluita per conscienciar el món sobre els efectes de l'escalfament planetari. D'aquella invitació, en va deixar constància a bastament Canal 9, amb un seguiment televisiu que va minimitzar els premis i va maximitzar la presència de Camps. Precisament, a través de les càmeres de la televisió autonòmica, Camps va fer dos anuncis: que el Museu Príncep Felip acolliria el novembre del 2008 el Fòrum Internacional de Desenvolupament Sostenible que organitza Pachauri; i que la Ciutat de les Arts i de les Ciències acolliria un parc tecnològic d'R+D+I dedicat al desenvolupament sostenible i al canvi climàtic, un centre que portaria al País Valencià “importantíssimes inversions de nombrosíssimes empreses de tot el món”.

Flors, violes i escalfament. Ni de les “importantíssimes inversions de nombrosíssimes empreses de tot el món” ni del Fòrum Internacional de Desenvolupament Sostenible ni de

l'aplicació de l'Estratègia Valenciana contra el Canvi Climàtic no se'n sap res dotze mesos després. El compromís ambientalista que va adoptar la Generalitat ha quedat diluït, segons que han criticat els partits de l'oposició i grups ecologistes, que consideren que l'administració valenciana intenta tapar amb mesures cosmètiques l'absència de polítiques concretes i eficaces. EL TEMPS ha provat d'esbrinar la posició de la Generalitat Valenciana respecte a aquestes crítiques, però no n'ha obtingut resposta. Per una altra banda, al Museu Príncep Felip no tenen constància que aquest mes s'hi haja de celebrar cap fòrum internacional.

Al País Valencià, “no hi ha mesures, sinó declaracions d'intencions que després no es concreten”, segons va manifestar Cristina Domingo, d'Acció Ecologista-Agró, durant les segones Jornades sobre el Canvi Climàtic, organitzades per Acció pel Clima. Aquest col·lectiu denuncia que les administracions públiques valencianes “substitueixen l'obligació d'impulsar polítiques per a combatre el canvi climàtic per una versió *ad hoc* de la política de grans esdeveniments, com ara l'anunci d'un Fòrum Mundial sobre Canvi Climàtic i Sostenibilitat”. Des de WWF-Adena, Natxo Serra emmarca els grans anuncis de Camps en un intent d'“evadir la pressió social”, tot bastint una política d'“ocurrències” en substitució d'una autèntica “estratègia” per a abordar l'escalfament del planeta. Un any després de la reunió de l'IPCC a València, la sensació que ha quedat entre els qui van confiar que aquell esdeveniment podia ser un punt d'inflexió és que la cita havia esdevingut una prolongació de la política de grans esdeveniments, ara portada fins al camp del canvi climàtic: un *happening* acompanyat de declaracions hiperbòliques i grans promeses i fotos amb autoritats mundials, però sense cap impacte en la gestió real.

Siga com siga, l'Estratègia Valenciana contra el Canvi Climàtic, la ferramenta que havia de servir per

Als extrems, Rajendra K. Pachauri, de l'IPCC, i Francesc Camps, al lliurament del premi Nobel de la pau a Pachauri.

a lluitar contra l'escalfament global al País Valencià presenta un estat catatònic. L'Estratègia no és, de fet, ni tan sols una estratègia, perquè el document es troba en fase d'elaboració del primer esborrany, és a dir, en el mateix estat que presentava ara fa un any, quan Camps la va fer conèixer públicament. L'Estratègia, va anunciar Camps, constava de 125 mesures, com ara el foment del transport públic, l'elaboració de plans de mobilitat sostenible en els àmbits metropolitans, cursos de conducció eficient a les autoescoles o plans de forestació. Les mesures, com l'Estratègia mateix, són al cel de les oques. Si això és així és, segurament, perquè l'organisme que havia de perfilar l'Estratègia –la Comissió Interdepartamental per al Canvi Climàtic– només s'ha reunit una vegada. Va ser la reunió constituent. El vice-president del Consell, Vicente Rambla, hi va manifestar que “el Consell ha aprovat l'aplicació en totes les seues polítiques de les conclusions de la cimera sobre canvi climàtic de l'ONU”, de manera que el País Valencià es convertira en “regió

referent en la lluita contra el canvi climàtic”. Avui, segons que denuncia el parlamentari socialista Francesc Signes, “l'Estratègia no es pot trobar enlloc. Fora de l'anunci que es va fer el novembre de l'any passat, no hi ha ni una decisió institucional ni res de res”. La Comissió Interdepartamental, de fet, no ha tornat a reunir-se.

Plans congelats. L'incompliment de les mesures promeses amb motiu de la cimera de l'ONU no és l'únic que arrossega la gestió de Francesc Camps. Igual que a la Generalitat Valenciana, a les Corts les qüestions relacionades amb el canvi climàtic són congelades i a molts graus sota zero. Ara fa un any, al parlament valencià es va constituir una comissió especialitzada en canvi climàtic que està parilitzada. La comissió no s'ha reunit mai perquè la mesa de presidència, controlada pel Partit Popular, no l'ha convocada.

D'una altra banda, l'estatus institucional que s'ha donat a la qüestió del canvi climàtic en l'organigrama de la Generalitat obliga a posar en

quarantena les conviccions ambientalistes del president de la Generalitat. Per exemple, Camps va prometre a la campanya electoral del maig del 2007 que, si tornava a ser president, crearia una direcció autonòmica de canvi climàtic dependent de la Conselleria d'Economia. Una volta reelegit, Camps s'ho va rumiar millor i aquella secretaria autonòmica es va convertir en una direcció general dependent de la Conselleria de Medi Ambient, un organisme de menor categoria que l'anterior. A més a més, la direcció general no ha creat noves línies de treball, sinó que ha assumit competències, com ara la gestió de residus o les autoritzacions ambientals, que fins ara exercia la mateixa conselleria. L'única tasca nova que se li encomanava, l'establiment d'un registre d'instal·lacions contaminants i emissions, no ha estat acomplerta, segons que denuncia el PSPV. Per acabar de refredar l'entusiasme d'aquells qui confiaven que hi hauria més preocupació institucional pel medi, els pressupostos per a l'any vinent consignen per a aquesta direcció un total de 7,8 milions d'euros,

EDICIONS 96 | ACCIÓ PEL CLIMA

Acció pel Clima pren la paraula

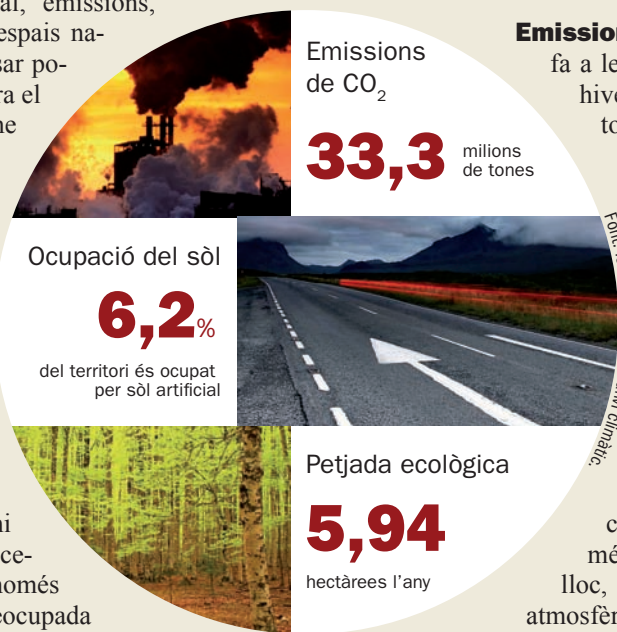
No tot és silenci al País Valencià pel que fa al canvi climàtic. De fa anys, societat civil i entitats cíviques han mostrat preocupació per l'escalfament del planeta i les repercussions que tindrà a casa nostra. Aquest interès va canalitzar-se l'any passat amb la creació d'Acció pel Clima, un

col·lectiu que aplega Acció Ecologista Agró, WWF/Aдена València, Ecologistes en Acció, València en Bici, la Federació Escola Valenciana, Ca Revolta i CCOO-PV, entre més. Té el compromís de convertir-se en altaveu dels problemes ambientals, compromís que ha fructificat en l'edició del llibre *Territori valencià i canvi climàtic*, que aplega les aportacions de tretze experts que escriuen sobre aigua, model territorial, emissions,

energia, petjada ecològica o espais naturals. “No és possible proposar polítiques eficaces de lluita contra el canvi climàtic sense abordar-ne els problemes reals”, s'argumenta al pròleg el llibre; “al contrari, hom opta per romandre en una complença mediambientalment suïcida, possibilitada per la contínua cerimònia de la confusió que s'hi practica. Per això, observem decebuts com els mateixos responsables que patrocinen els fòrums internacionals ignoren les conclusions que s'hi adopten. És per això que les celebracions, en el nostre cas, només serveixen per a adormir la preocupada opinió pública, i transmetre-li la sensació que alguna cosa es fa”. Per tot això, *Territori valencià i canvi climàtic* naix de la necessitat de “comptar amb aportacions qualificades procedents de la societat civil” davant les “solucions cosmètiques” que plantegen les administracions.

El llibre para una especial atenció a la problemàtica de l'ocupació del territori. El professor de la Universitat de València Josep Sorribes hi critica que al País Valencià, i a redós del boom urbanístic, s'haja prioritzat un model dispers d'urbanització amb tots els inconvenients que

comporta: utilització massiva de vehicles privats per a desplaçar-se; necessitat de vies de comunicació; ineficiències energètiques; o pressió sobre els espais naturals. “Hem circulat pel carril equivocat, i hem fet tot just el contrari d'allò que la Unió Europea ens recomanava insistentment, i que es va fer palès en l'Estratègia Territorial Europea de 1999”, diu Sorribes. En aqueixa mateixa direcció apunta Emèrit Bono, membre de l'Observatori de la Sostenibilitat a Espanya, que recorda que “el sòl construït es perd per a altres usos com l'agrícola i el forestal limitant o anul·lant les funcions ecològiques”. Explica, a més, que el 6,25% de tot el territori valencià és sòl artificial, i crida l'atenció sobre el fet que el 5% d'aquest 6,25% correspon a l'anomenat “teixit urbà discontinu lax” (carreteres, serveis comercials i, sobretot, urbanitzacions residencials), mentre que l'1,25% restant correspon als nuclis urbans tradicionals.

Emissions, aigua i molt més. Pel que fa a les emissions que causen l'efecte hivernacle, Ricardo Almenar, doctor en ciències biològiques, aporta dades contundents que demostren que el País Valencià no va pel bon camí. En primer lloc, perquè generar un euro de producte econòmic el 2006 implicava a l'economia valenciana emetre aproximadament un 10% més de gasos d'efecte hivernacle que produir el mateix euro el 1990. En segon lloc, perquè el nivell d'emissions *per capita* ha crescut (el 2006 era quasi el 50% més gran que el 1990). I, en tercer lloc, perquè el total de descàrregues atmosfèriques des del País Valencià ha augmentat més d'un 85% des del 1990.

Territori valencià i canvi climàtic també avalua, amb Francesc La Roca –soci fundador de la Fundació Nova Cultura de l'Aigua–, la qüestió hídrica. La Roca invita a “imprimir un gir copernicà en el model de gestió de l'aigua”, per a fer cara a la “preocupant” situació que afronta el País Valencià, amb reduccions fins al 30% dels recursos hídrics l'any 2050. “La gestió de l'aigua ha estat al llarg del segle XX orientada al màxim aprofitament productiu, tot ignorant el funcionament dels ecosistemes hídrics”, critica.

un 15,2% menys que enguany. “Quan va venir Pachauri va fer una crida desesperada a la responsabilitat política –valora Francesc Signes–, i s'hi va trobar molt bones paraules. Però

avui som al mateix lloc, si no pitjor, que fa dotze mesos. No cal crear nous organismes i invertir grans quantitats, sinó que cal treballar amb coordinació, generant polítiques transversals”,

apunta. Potser així es podran “evitar alguns dels supòsits més catastròfics” de què parlava Ban Ki Moon.

Violeta Tena